

1. časť: Život na pokraji útesu

Vrávorala som sa na okraji útesu. Podo mnou zívala priepasť, na steny ktorej narážali vlny príboja. Pražilo na mňa slnko a mala som pocit, akoby ma spaľovalo zvnútra. Bola som sama. Všade na mňa zízali len nemé skaly. Vlny hučali a akoby ma pozývali do svojho tajomného objatia. Pomaly som ustúpila, ...mala som strach prijať ich ponuku. Chcela som preč, preč od pokušenia, od smrti. Rýchlo som sa obrátila a rozbehla sa bez cieľa a smeru, jednoducho preč.

Zdalo sa mi, akoby som bežala celé hodiny, než som sa vyčerpaním zastavila. Slnko sa začalo schovávať za temné, vodnaté mraky. Teraz mi bola zima. Zablysklo sa a občas kvaplo. Rozhliadla som sa. Neďaleko stála skupinka domov. Bolo na nich vidieť, že sú opustené. Vydala som sa k najbližšiemu z nich, ale dvere boli zamknuté. Vzala som do ruky kameň a hodila ho cez okno. Zahrmelo a dážď zosilnel. Vliezla som do domu a padla som únavou na podlahu. Po chvíli som sa rozhliadla, aby som si našla miesto na spanie. Pri stene stála stará pohovka, najskôr plná bích a všelijakej hávede. Ľahla som si, chcela som spať, ale nemohla som zaspať. Silné výčitky svedomia mi neustále pripomínali všetky chyby, akoby celý môj život bol jeden veľký omyl. Obracala som sa z boka na bok, ale situácia, v ktorej som sa nachádzala, môj psychický stav iba zhoršovala. „Už to nevydržím, kiežby som mala radšej najväčšiu fyzickú bolesť ako prežívať tieto muky. Lepšie bude sa zabiť ako takto ďalej trpieť!“ prehánalo sa mi hlavou. Nakoniec som šla k rozbitému oknu a zobrala kus skla, ktorým som si chcela podrezať žily. Stalo sa však niečo zvláštne. Nešlo to, pretože na zápästie pôsobila podivná sila, ako keď

sa k sebe približujú dva magnety s rovnakými pólami. Ako by mi nebolo „dovolené“ sa zabiť. Posadila som sa chrbtom k stene a miestnosť sa naplnila mojím hlasným plačom. „Prečo vlastne žijem? Pomôžte mi niekto, prosím! Čo mám robiť? Prosím, prosím, prosím...!“ Nakoniec som vyčerpaním upadla do polospánku, v ktorom som si ustavične premietala svoju históriu.

Príčiny, ktoré ma doviedli do tohto stavu, možno nájsť už v období mojej ranej existencie. Moje počatie v období komunizmu bolo dôvodom manželstva mojich rodičov. Po roku a pol sa narodila moja mladšia sestra Martina. Pamätám sa, ako sme sa spolu hrávali s tými veľkými plyšovými panda medveďmi. Raz mi dal tatko ochutnať pivo a mne vôbec nechutilo. Bola som našťavaná, že to pije. Povedala som si, že nikdy nebudem piť. Nemala som ani poňatia, ako skoro toto moje naivné predsavzatie poruším. Niektoré fotky z tej doby mi v hlave vyvolali (do hlavy vložili) i ďalšie spomienky. Tatko mal dlhé vlasy a papagája. Mamka bola pekná, vyššia ako tatko. Chodila som ešte do škôlky, keď sa moji rodičia rozviedli. Pamätám sa ešte, ako po sebe kričali.

Po súde sme sa so sestrou a tatkom presťahovali do Osečnej, na opravdivú dedinu, takú, aká má byť. Bolo to šťastné obdobie. Boli tam ale i smutné situácie. Prvý raz som sa dozvedela o potrate, keď macochina švagriná prišla o dieťa. Tatko hodne pracoval a chodil často do krčmy. Na nás nemal čas a my so sestrou sme neraz plakali – zo samoty.

Po Zamatovej revolúcii sa mama znovu vydala, a potom si o nás požiadala. Zažívali sme divné obdobie duševnej bolesti. Tatko sa pýtal, či chcem byť s ním... mama zasa, či chcem byť s ňou. Chcela som byť s oboma, tak som obom hovorila pravdu. Rodičia rozmýšľali, že si mňa a sestru rozdelia. Napokon si nás mama s otčimom vzali obe k sebe. Spoločne sme síce založili novú rodinu, ale nedostali sme tam dobrú výchovu. Kradla som a nemala som nijaké výčitky. Prečo

aj? Ved' to predsa robia všetci, našich rodičov nevynímajúc. Niekedy som kradla aj preto, aby som získala nejaké kamošky. Neskoršie aj pre prachy na žváro a čučo.

Postupom času začal byť otčím cholerický a šiel z neho strach. Nedovoľoval mi chodiť von za kamarátmi, ktorých sloboda prebúdzala vo mne závisť. Asi ma chcel pred niečím alebo niekým chrániť, ale ja som mala ešte väčšiu chuť robiť si, čo chcem ja. Neskôr nás začal neprimerane trestať, najmä sestru (ona bola taký chlapčenský typ) a mamu tiež niekoľkokrát zbil. Jeden večer mi mama s plačom povedala: „Verunka, ja by som od neho chcela odísť, ale nemôžem, sama by som nás neuživila.“ Veľmi sa mi clivelo po vlastnom otcovi, ale ten sa skoro vôbec neozýval, ani neplatil alimenty.

Na druhom stupni základnej som často čítavala „Bravíčka“ (časopis Bravo – pozn. prekladateľa), kde som sa dozvedela všetko možné o sexe. Verila som všetkému, čo tam bolo napísané, a tak som akoby bola „donútená“ mať sex čo najskôr. „Sex, čím skôr, tým lepšie...“, radil časopis, „a keď sa ti to nebude páčiť s chalanmi, tak to skús s dievčatami, to je úplne normálne.“

V deviatke som už húlila a so spolužiačkami som zháňala literatúru o tvrdých drogách a o feťákoch. Najväčšou inšpiráciou mi určite bolo Memento od Radka Johna, takže vo mne rástla túžba skúsiť tvrdé drogy. Po nociach som utekala z bytu, aby som sa mohla len tak „slobodne“ prechádzať s hudbou na ušiach alebo sa stretnúť s „kamarátkami“ v krčmách a nahradiť si tak to, čo som cez deň nemohla. Raz v noci, pri mojej prechádzke, som sa stretla s jedným Cigánom na Šaldovom námestí, ten ma vzal do herne a ponúkal mi piko alebo také niečo a povedal: „Ja ti to nastrelím, povedz mi, koľko vážiš.“ Ja som sa ale fakt bála. Tak som radšej odmietla. Zvierať sa mi od strachu žalúdok. Neopúšťala ma však myšlienka osobne zažiť

ten „dobrý“ pocit, o ktorom som často počula. Stále som si myslela, že zažijem niečo mimoriadne a budem môcť zaplniť prázdnotu, ktorá ma naplňovala.

Otčim si ma postupne začal všímať inak a dával mi nejaké rôzne výhody. Netušila som, že v ňom prebúdzam sexuálne chute. Bohužiaľ som zato mohla i sama. Rada som sa obliekala podľa najnovšej módy, to vraj chlapov vzrušuje. Ja som ale na neho nechcela pôsobiť takto, chcela som ho ako otca. V sedemnástich ma však znásilnil a bol kvôli tomu odsúdený na štyri roky do väzenia. Mama už bola v tej dobe rok a pol chorá na rakovinu a po chemoterapiách. Keď otčim napísal mame z väzenia, mama mi dala radu: „Veronka, nikdy never tomu, kto ti píše z väzenia.“ Sama bola za komunizmu vo väzení, pretože nechodila do práce (za príživníctvo), tak vedela, o čom hovorí. Táto rada mi často znie v ušiach, keď sa niekto odtiaľ ozýva. Mesiac po incidente s otčimom moja mama vysilená po neúspešných chemoterapiách v nemocnici na onkológii zomrela. Tým sa rozbili moje posledné nádeje na rodinu.

Smrťou matky som stratila všetky zábrany, bez ktorých moje úlety začali mať rýchly spád. Papierovo som mohla bývať u babičky, ale ja som to nedokázala oceniť. Radšej som prespávala u kamarátok. Rodina mi nechýbala a namiesto nej som si našla partiu podobných ľudí, ako som bola ja. Túžili po slobodných a dlhých nociach, nech to stojí čokoľvek. Vzrušenie zo zločinu rástlo. Motala som sa okolo gangov zlodejov a drogových dílerov. Učila som sa rýchlo. Našťastie som nemala toľko odvahy ísť do toho naplno. K „párty“ drogám mi pomohli články v časopisoch o súčasnej klubovej hudobnej scéne. Tam tie účinky drog popisovali, a to vo mne vzbudzovalo dojem totálnej legality.

Svojej mladšej sestre som začala byť nedobрым príkladom a ona ma napodobňovala vo všetkom, čo som robila, a zachádzala pritom ďalej, ako som sa sama odvážila.

Keď sa prevalilo, že „smažím“ (niekto anonymne zavolať babičke), utiekla som z domu. Ani do školy som sa nevrátila. Nechcela som ísť na liečenie. Necítila som sa závislá. Mnoho ľudí popiera, že ľahké drogy (eukaliptové cigaretky, potom tráva, potom ... napr.) vedú k tvrdším, ale sama som sa presvedčila, že to tak je.

Začala som svoj čas tráviť po rôznych bytoch. Prostriedky na svoj nový životný štýl som si zaobstarávala najmä krádežami a neskôr som sa nechala zamestnať v jednom sex bare.

Každý víkend som sa zúčastňovala na rôznych hudobných akciách, kde nebolo ťažké zohnať LSD-papier, gule (extázu) a tak... .V tej dobe som letela najviac na piko (pervitín). Dodnes sa mi v hlave premieta tá noc, keď som si v Prahe na jednej technopárty pri leteckých hangároch nechala našľahnúť perník do žily... dnes je to pre mňa strašná spomienka, pretože muž, čo sedel vedľa mňa, využil môj stav, aby sa sexuálne uspokojil.

Drogy začali postupne ovplyvňovať moju psychiku. Najväčším „osvietením“ bola pre mňa Czech-Tek 2001. Bola som na vrchole blaha. Začala som veriť, že prechádzam duchovnými premenami a že sa dostávam na vyššiu úroveň psychického vnímania. Cítila som sa byť súčasťou cyberpunkovej kultúry inšpirovanej Timotheem Learym. K tomu nevyhnutne patrila

práve hudba technoštýlu s nekonečne sa opakujúcim a hypnotizujúcim rytmom.

Odišla som do Prahy, kde som mútila vodu niekoľko dní v kuse s rôznymi podivnými typmi a spala s nejakým chalanom z Riegrových sadov. Potom som sa prostredníctvom bandy technáčov dostala na nejaký tajný technoval pri Plzni, kde boli asi Cirkus Alien Sound System. Bol tam i „šaman“, ktorý predával LSD. Lenže tie drogy tam boli najskôr vo všetkom. Ktokoľvek vám dal niečo piť, vy ste nevedeli, či tam niečo je. Zoznámila som sa tam aj so systemákmi z Francúzska. Jeden z nich mi veľmi pomotal hlavu, až som si skoro myslela, že som poznala vrchol svojho duchovného hľadania. S nimi som potom prežila na squate Milada v Prahe jednu akciu, povozili ma po Česku a napokon ma cestou na Hollandtekk vysadili v LBC. Môj francúzsky technoprinc mi povedal svojou frangličtinou: „You no passport, you stay here, next year, mon amour...“ Veľmi ma to sklamalo, že ma tu len tak nechali. Dúfala som, že som konečne našla svoju rodinu, ale namiesto toho som zažila ďalšie sklamanie.

Nejaký čas ma uspokojovalo, že som trávila čas s takými ľuďmi. Ale moje myslenie začalo nadobúdať zvláštne rozmery. Verila som, že bude koniec sveta a že záchrana príde od mimozemšťanov, a to jedine z vrcholu nazvaného Ještěd. Naozaj som tam šla. Liberec ma nezlákal. Ľudia sa mi začali vyhýbať a ukazovať na mňa prstom. Začala som žiť život plný vnútorných i vonkajších konfliktov, ktoré ma vyvrhli až na okraj spoločnosti, kde som sa dostala medzi deti ulice v Prahe. Mnoho z nich bolo na úteku z domovov a rôznych ústavov. Zarábali sme si peniaze na živobytie žobraním alebo jedli jedlo z popolníc. Chodila som ďalej na technopárty, kde som sa zoznamovala s ľuďmi, ktorí mali alternatívne myslenie. Občas sa ma niekto ujal a za hudbou sme cestovali v upravených dodávkach po celom svete. Brala som všetky drogy, čo mi kto podstrčil. Začala som hľadať odpovede na svoje duchovné otázky v sekte Hare Krishna i v šamanizme (Carlos Castaneda, Taisha Aberal). To mi nakoniec tak pomiatlo hlavu, že som si prestala s ľuďmi okolo seba úplne rozumieť.

Postupom času sa k môjmu drogami pokrivenému pohľadu na svet pridali brutálne výčitky svedomia zo svojho života. Nedokázala som sa už smiať, vraj som mala stále nešťastný výraz v tvári. V cudzine som bola jazykovo dosť obmedzená a nedokázala som nikomu vysvetliť svoj stav, že mám z toho všetkého zlé SVEDOMIE... . Okrem toho ma začali hlboko trápiť otázky ohľadom mojej existencie a vôbec celej reality. Tieto nezodpovedané otázky ma desili: „Čo je smrť? Čo bude potom? Nič? Desím sa „ničoho“, prečo?“ Ľudia sa ma pýtali: „Whats up with you?, huh?“ Ja som mohla povedať len: „I feel bad...!“ a oni nato: „You are not bad, don't think too much...!“ Ako môžem nemyslieť?

Vo Florencii som bola nečakane zasvätená do ducha moderného umenia. Zotrávala som vo skvate (alebo vo squate, ak chceš). Bola to moderná nedostavaná hala okupovaná mnohými mladými ľuďmi z Talianska a aj Európy. Hrala tam tiež hudba z technovalov a podobne. Niektorí spali na zemi alebo v dodávkach a v noci sa rozdávali drogy. Cez deň sa robilo umenie – striekali sa grafity alebo sa vytvárali skulptúry. Ja som si zfetovaná zobrala doprostred tej haly pletivo a kusy handier. Začala som robiť „z popudu ničoho... niečo“. Začalo to vyzeráť ako postava. Prišla nejaká skupinka asi vysokoškolákov (asi hostia výstavy) a pýtali sa ma nechápavo, čo to robím. Ja na to: „Versace“. Oni s úžasom začali dielo fotiť, ako by som bola nejaký veľký umelec. Vyrobila som si z materiálu, čo sa váľal okolo, aj nejakú sošku. Prišiel ku mne nejaký mladôch a s údivom mi ponúkol hašíš, keď mu „dielko“ dám.

V rímskom „Centro Sociale Occupato“ som sa cez arabského dílera dostala ku kokaínu. To malo asi potom za následok, že som začala trpieť šialenstvom. Dokonca som na vlastnej koži prežívala, ako by ma naháňal samotný satan. Na severe Španielska som sa radšej nechala hospitalizovať, kde mi povedali: „You are very ill, you must stay here!“ ... „Som nemocná...?“ chvíľku som sa tam cítila dobre. Myslela som si, že konečne viem, kto som – som CVOK! To je moja identita! Začas ma to uspokojovalo, ale zo strachu, že by som sa odtiaľ už nikdy nedostala, som sa podhrabala popod plot a utiekla. Nikde som nemala pokoj a moje svedomie ma nikdy nenechávalo v klude. Dokonca som v Madride pútala na ulici pozornosť tým, že som robila divné veci. Napríklad som si sadla na ulicu a chovala sa ako „kamera“, zbliekla som sa alebo som si šialene kreslila po rukách. Chcela som na seba nejako upozorniť: „Tu som,

pomôžte mi niekto, rodina!“ Nakoniec som bola pre ľudí naokolo divadlom a raz prišla aj sanitka. Bola som ubytovaná na klinike v Madride. Tam mi však po niekoľkých dňoch povedali: „You are not ill...go home.“ A ja som si pomyslela: „Nie som nemocná? Mám ísť domov?“ Nevedela som teda už vôbec, na čom som. Čím som si však bola 100% istá, bolo to, že psychiatria mi pomôcť nemôže. Psychiatri nikdy neuvidia do mňa. Nepochopia nič. Je to len povrchná pomoc, natabuľkovaná ľuďmi, ktorých schopnosti sú veľmi obmedzené.

Prepustili ma, ale nemala som peniaze na jedlo a pitie, takže som často vpadla do rúk rôznym mužom, hlavne Arabom. Chceli odo mňa sex a tiež si ho proti mojej vôli vynútili. Nedokázala som im vzdorovať a to ma trápilo. Vážne ma prenasledovala myšlienka spáchať samovraždu.

Teraz som však vo Francúzsku v Nice a zasa ďalší Arab vidí, že nemám jedlo, nič, a že som trhan a láka ma na potravu. Pozval ma domov... a ja som šla. „Čo iné mi zostáva? Som sama, aspoň niekto má o mňa trochu záujem?“ On si ma začal akoby privlastňovať, a tak som si pripadala ako hračka na sex. Aby som sa ho zbavila, začala som predstierať záchvaty šialenstva, aby ma sám a rád dobrovoľne odviezol do blázinca. A stalo sa, bola som zachránená.

Tam som tým lekárom vysvetľovala, že nechcem sex s mužmi, ale nedokážem ich jednoducho odmietnuť. (Dnes viem, že som nemala žiadne pevné morálne princípy.) Moja angličtina nebola dobrá a ich ešte horšia, tak keď som im povedala „I don't want make love...“, tak mi nejako nerozumeli. Najskôr si mysleli, že som náruživá, a dali mi kopu prezervatívov.

Opustený dom kúsok od útesu veľmi dobre popisoval stav môjho srdca. Temno. Prázdnota. Špinavosť. Je ráno, vôbec sa neradujem... ďalší deň plný výčítiek svedomia. Sedím pri okne na zemi, držím v jednej ruke kus skla a nastavujem zápästie druhej ruky. Som sama, bez peňazí v cudzej zemi. Môj cieľ? „Ísť domov, to chcem. Ako? Nedokážem to. Je to ďaleko.“ Príliš poverčivé a pohanské myšlienky sa mi vkrádajú do hlavy, že sa nemôžem pohnúť z miesta. Slnéčné svetlo prenikajúce cez rozbité okno mi ale prvýkrát vnuklo nádejnú, zvláštnu, neopísateľne pokojnú a nadprirodzenú myšlienku... „Zasa bude všetko dobré, neboj sa!“

Počas mojej šialenej doby v cudzine som našťastie vedela číslo svojej babky, ktorej som, keď to šlo, volala. Bola zo mňa vždy úplne hotová a chudinka nevedela, ako mi pomôcť.

Často som bola v zajatí môjho nesmierne hlasného svedomia, ktoré ma presviedčalo o tom, že by bolo lepšie, keby som sa hádam ani nebola narodila. V akomsi pude sebazáchovy som sa raz naozaj s vierou pomodlila k, pre mňa v tej dobe neznámemu a azda živému, Bohu. „Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno tvoje, príď kráľovstvo tvoje, buď vôľa Tvoja ako v nebi tak i na zemi! a Chlieb náš každodenný daj nám dnes a ODPUSŤ nám naše viny, ako aj my odpúšťame našim vinníkom...“, to mi utkvelo vďaka mojej kamarátke z detstva – Lucke.

Deň nato sa stalo niečo veľmi zvláštne. Vtedy som tušila a dnes viem, že to bolo tou modlitbou. Kamarátka Saša sa ako jediná z ľudí z Liberca u babky po mne zháňala. Od babky sa dozvedela, kde som, a náš spoločný priateľ Honza po mňa prišiel. Cestovali sme späť do Čiech, vlakom načierno. Keby nebolo jej, tak by som asi zostala vo Francúzsku dodnes alebo by som už možno bola mŕtva.

2. časť: **Nájdenny domov**

Bola som už dlho preč a naša krajina sa pýšila novým prezidentom. To bolo pre mňa akoby symbolom nádeje a nového začiatku. Moji známi boli celkom prekvapení z nášho opätovného stretnutia a ja som mala dobrý pocit, keď som im mohla rozprávať, kde všade som bola. Zanedlho som im však už nemala čo povedať a moje zlé svedomie sa opäť vrátilo. Ťažilo ma vskutku ťažké bremeno, ktorého ťarcha sa odrážala na celej mojej bytosti – nešťastný výraz v tvári, sklopená hlava, zmätená reč a nechúť žiť.

I napriek všetkým starostiam so mnou ma moja babka nechala bývať u seba, a tak som sľúbila, že si nájdem prácu. Prihlásila som sa na úrade práce. Podala som si aj žiadosť o miesto v jednej miestnej japonskej továrni, ale dlho som nedostávala žiadnu odpoveď. Mne to nevadilo, pretože som vôbec nebola motivovaná pracovať a ešte k tomu som zasa prežívala obdobie plné rôznych depresíí.

Moja stará kamarátka Nera vedela, že hovorím po anglicky. Počas svojho štúdia na strednej škole praxovala v jednej pobočke knižnice v Liberci. Pracovala tam pod pani M., ktorá sa chcela s niekým učiť po anglicky. Nera nás dala dohromady. Videla som to ako totálne nemožnú vec,

ale stretávala som sa s tou paňou. Pri jednom stretnutí mi knihovnička povedala: „Spoznala som jednu česko-anglickú rodinu so štyrmi malými deťmi. Opýtala som sa ich, či by bolo možné študovať angličtinu u nich doma, a že by sme za to na revanš pracovali v domácnosti... a oni súhlasili.“ Veľmi mi to nesedelo, bolo mi to proti srsti, taký náhly skok do reality... .

Keď sme prichádzali k ich domu, srdce mi poskočilo zvláštnou radosťou, keď som si všimla, že na dome je nápis „Reformovaná cirkev“. Tušila som v hĺbke srdca, že som na dobrej ceste. Áno, žili tam biblickí veriaci, ktorí ponúkali verejné lekcie Biblie.

V škole i doma mi hovorievali, že Biblia je zlá, a tí, ktorí ju čítajú, lákajú do siekt, kde nakoniec vysajú z ľudí peniaze alebo spoločne spáchajú samovraždu. Tieto predsudky mi dosť bránili vnímať Bibliu takú, aká v skutočnosti je.

Ja a knihovnička sme boli po čase pozvané na biblickú hodinu. Spočiatku ma štúdium tej slávnej „knihy kníh“ odradovalo. Pri prvom kázaní som hneď cítila nechúť to počúvať a zdalo sa mi to hrozne nemoderné. Niekoľkokrát sa mi chcelo z hodiny i utiecť. Ale neurobila som to, pretože som vedela, že ma vonku jednako nič dobré nečaká. Pani knihovnička to na nešťastie vzdala a utiekla. Ja som však pozvanie na ďalšie hodiny nedokázala odmietnuť. Tí biblickí veriaci boli totiž veľmi trpezliví a mali odpovede na všetky moje otázky ohľadom môjho svedomia, existencie a reality. Nemala som teda nijaký dôvod im nejako odporovať. V ich spoločnosti som sa naopak cítila dosť v bezpečí. To, že som neodmietla, mi určite zachránilo život.

Mali veľký dom, a tak mi ponúkli, že im môžem pomáhať s upratovaním. Za to som u nich mohla bývať. Bohužiaľ som im tam často prinášala nepokoj, lebo som naozaj nebola vychovaná. Biblické princípy sa mi vďaka nim však začali stávať prirodzenými. Obeť týchto ľudí na moju záchranu je skutočne nezaplatiteľná a vďaka nim som konečne začala rozumieť, čo je to opravdivá rodina. V rodine Karáskovcov som sa skrátka dozvedela o Biblii z iného pohľadu, ako nás strašili v školách a médiách.

Biblia je kniha, na ktorej bola vybudovaná naša európska civilizácia. Rozmanité inštitúcie, od škôl po nemocnice, boli postavené nasledovníkmi biblického učenia. Pochopiteľne boli i takí, ktorí Bibliu zneužívali pre svoje vlastné, často nekalé ciele. Potvrdili tým ale jednu zo zásadných výpovedí Biblie, že ľudská rasa je úplne „v háji“. Bolo ale mnoho veriacich, ktorí nasledovali Bibliu v jej pravom zmysle. Napríklad Majster Jan Hus bol naozajstný činiteľ k návratu pravého biblického posolstva českému ľudu.

Vojna a komunizmus nás ale vzdialili od myšlienky, že sa zodpovedáme niekomu inému než sami sebe a zmizli pevne zakorenené hranice dobra a zla, ktoré dokáže ponúknuť len Biblia. Preto som ani ja nikdy nemohla počuť o tom, čo je dobré a čo je zlé. Ani moji rodičia nepoznali tieto mantinely. Spolu s mojou prirodzenou skazenosťou som dopadla tak, ako som dopadla – zfetovaná a bláznivá bezdomovkyňa.

Niektorí ľudia majú v hĺbke duše tušenie, „že tam hore niečo je“. V Biblii však nie je reč o žiadnom mužíčkovi na mráčku. Mnohým ľuďom taká predstava pripadá smiešna, a ja s nimi súhlasím, pretože to nie je ten Boh, ktorého líči Biblia. Tá nám podáva obraz o živom Bohu,

ktorý nám dáva o sebe vedieť skrz každý aspekt nášho života.

V mojej novej rodine som sa tiež dozvedela, že existujú hranice dobra a zla. Toto môže znieť ako nevítaná záťaž alebo ako reťaz, ktorá človeka obmedzuje. Pre mňa to ale bola oslobodzujúca novina.

Veľkú časť svojho života som strávila tým, že som hľadala hranicu, kam až môžem zájsť. Nikto mi nedal vedenie a smernice pre moje chovanie. Zachádzala som stále ďalej a ďalej, až som stratila akýkoľvek pojem o smere alebo zmysle.

Pripadala som si ako v temnom lese, kde niet cesty, kde nie sú značky, neviem, aký je veľký alebo či sa niekde končí; a ja sa márne snažím zorientovať sa. Myšlienka neviazanosti a naprostej slobody sa môže zdať spočiatku príťažlivá a zvodná, ale keď človek do toho skočí rovnými nohami, tak zistí, že už nemá kam a na čo dopadnúť.

Znamenalo to pre každého, že môže robiť beztrestne komukoľvek čokoľvek, a ja som sa takto chovala k ostatným ľuďom, a moji tzv. „priatelia“ sa takto chovali ku mne. Toto som dôsledne žila a toto ma dohnalo až na pokraj samovraždy.

Teraz som spoznala, že existuje smer a že sú vymedzené pevné hranice pre život. Zároveň som si ale uvedomila, ako často a ako veľmi som tieto hranice prekročila. Preto ma tak vydesilo, že odplatou za každý takýto priestupok je smrť. Teraz som chápala, že moja beznádej a depresie boli vyvolávané mojím otupeným svedomím, ktoré ma obviňovalo a usvedčovalo. Toto možno znie ako nepríjemná novina, ale Biblia neprináša len zlú správu o vine a treste, Prináša aj dobrú správu o nádeji a odpustení, ktorá je platná pre ľudí v každej dobe.

Spomenula som fakt, že som často porušila hranice dobra a zla a že som žila v aktívnej vzbure proti Stvoriteľovi. Toto počínanie zasluhovalo oprávnený trest. Srdce mi bilo veľmi rýchlo, keď som sa toto dozvedela. Doslova som modlikala: „Chcem, chcem, ja chcem byť očistená, nechcem mať tú ubíjajúcu vinu, to ťažké bremeno, čo ma ubíja.

Biblický odkaz doslova hovorí: „Kristus prišiel na svet, aby každý, kto v Neho verí, nezhynul, ale mal večný život.“ Nech by som sa ja snažila tak či onak, nie som schopná odčiniť to, čo som spáchala. Žiadne skutky, nech by boli akokoľvek dobré a obetavé, nedokážu človeka ospravedlniť. Zlodej nevynahradí škodu tým, že nabudúce už nebude kradnúť, vrah neprivedie človeka k životu tým, že nabudúce nechá svoju obeť žiť. Preto ani žiadny človek nemôže svojimi dobrými skutkami odčiniť tie zlé. Jediná cesta je prísť ku krížu Pána Ježiša Krista, vyznať mu svoje hriechy = urobiť pokánie a prijať jeho dar záchrany. On je verný a ako hovorí Písmo, „On vás z vašich hriechov vyslobodí“. Čím častejšie som tieto slová počula, tým radostnejšie som ich prijímala.

Túžba po odpustení ma jedného dňa priviedla k tomu, že som sa oddala realite, že Biblia je pravdivá a že Ježiš Kristus žil a zomrel pred 2000 rokmi i pre mňa. Vyznala som mu svoje hriechy a odovzdala mu do rúk celý svoj život. Viem, že mi odpustil, pretože moje ťažké bremeno spadlo. Pocítila som obrovskú úľavu a pocit bezpečia, ktorý mi umožňoval zasa v klúde spať. Boh zo mňa vytvoril nového človeka. Cez vieru v Ježiša Krista som našla svoju pravú identitu.

Boh mi dal nový začiatok a celú ma zmenil. Známi ma nepoznávajú, som iná zvnútra i navonok. Ľudia, s ktorými sa stretnem po prvý raz v živote, by nikdy nepovedali, že hovoria s bývalou feťáčkou, zlodejkou a prostitútkou. Boh mi dal silu prestať brať drogy a stretávať sa s ľuďmi, ktorí by mali na mňa zlý vplyv.

Začala som mať nadprirodzenú a pokojnú radosť zo života. Chodila som do obchodov, kde som kradla a prosila o odpustenie. Mnohí ľudia boli dojatí a zverili sa mi so slzami v očiach, že nikdy nezažili, aby sa takto niekto choval. Mala som mnoho možností ľuďom povedať, ako som sa mohla takto zmeniť, že mám i odvahu sa priznať. To by človek nedokázal, keby panoval sám sebe. Vladárom môjho srdca i života sa však stal Ježiš Kristus.

Po nejakej dobe, akoby zázrakom, sa mi z japonskej továrne ozvali. Dostavila som sa na pohovor, po ktorom som bola prijatá. Tu som sa počas tri a pol roka náročnej práce na výrobnéj linke stala špičkovým operátorom na profesionálnej úrovni. Dostávala som firemné ocenenia a medaily, dokonca sa moja fotka objavila v krajských novinách ako čo by reprezentant firmy.

Napriek tomuto úspechu som zatúžila zvýšiť si vzdelanie. Po dlhom zvažovaní som sa rozhodla vyštudovať strednú školu. Moja nová rodina ma v tom veľmi podporila. Pretože ma už za tých pár rokov dobre poznali, všimli si, že mám tvorivé schopnosti. Navrhli, aby som šla študovať na umeleckú školu. Modlila som ohľadom toho k Bohu, tomu najvyššiemu umelcovi, či s tým súhlasí. Odpovedal mi tak, že som bola bez problémov prijatá.

Počas nasledujúcich štyroch rokov štúdia som si uvedomila hĺbku vecí. Bola som do hĺbky zasvätená do reality sveta a jeho histórie z kultúrneho a politického pohľadu. Vzťahy s o 10 rokov mladšími spolužiakmi a ich kritika voči mne sa stala očistným kúpeľom. Vďaka nim som okrem iného prežila i to, o čo som kvôli drogám prišla. Poznala som, že mladosť bez drog je prežitá skvelo. Boli to proste najlepšie štyri roky môjho života.

Po mnohoročných skúsenostiach môžem s neoblomným presvedčením povedať, že Boh Biblie žije a že je dobrý. Teraz vidím svet a ľudstvo v inom rozmere. Všetky situácie naokolo už neberiem iba tak, je to naozajstné dobrodružstvo si uvedomovať, že Konštruktér sveta má všetko pod svojou kontrolou. Ja ho môžem bez strachu nasledovať, zverovať mu všetky veci, či veselé, či smutné. Počas siedmich rokov, čo som ho mohla poznať, sa môj každodenný vzťah s Ním cez modlitbu a čítanie Biblie prehlbuje.

Mojím životným cieľom je byť majákom mladým ľuďom, ktorých lákajú drogy, „duchovno“ a neviazaný sex. Je to cesta, ktorú som si celú prešla. Na jej konci je útes tmy, beznádeje, zničených životov a predčasnej smrti. Sama som stála na pokraji tohto útesu. Môj najbližší kamarát z neho skočil a veľa mojich známych si vybralo túto cestu. Mňa v poslednej chvíli zachránil zásah Stvoriteľa reality. Poznala som Krista, Mesiáša. On mi odpustil, očistil ma a vyviedol z tmy na svetlo.

Ježiš má moc človeku skutočne pomôcť, dať mu nádej, nový začiatok a zmysel života. Ježiš Kristus žije, aby dal život všetkým, ktorí ho úprimne hľadajú.

Do slovenčiny preložila Anna Lazoňová.

Rozdelenie textu na dve časti a ich názvy, pochádzajú od redakcie.